

ПЉУСАК

Горан је био задовољан. Успешно је завршио договор око куповине пољо-комбината на којем је радио месецима, а јутрос су му јавили и да је радницима шећеране уплаћена половина фебруарске плате. Дакле, што се штрајкова тиче, биће миран још најмање месец дана.

Заваљен у наслон сувозачког седишта, запалио је цигарету и повукао дуги први дим. На лицу новог возача са беспрекорно белом кошуљом није се могао уочити ни наговештај негодовања.

Два вискија које је попио са градоначелником сремачке варошице загрејала су директора таман колико је потребно да издржи полчасовну возњу ауто-путем назад до престонице. Увече ће направити приватну прославу на сплаву свог пријатеља, а већ сутра би могао одлетети до француске ривијере да се придружи супрузи.

Листајући на телефону фотографије играчица које му је власник сплава послао, Горан није ни приметио како се преко подневног неба брзо навлаче облаци и почиње дивљи летњи пљусак. Возач је само дискретно појачао тон екс-ју балада и тиме прекрио звук кише која је добовала по предњем стаклу.

Пренуо га је пуцањ који дефинитивно није припадао хиту „Прљавог казалишта“.

– Изгледа да нам је пукла гума – обратио му се возач са примесом кривње у гласу – решићемо то за пет минута, немојте ништа да бринете.

Возач је зауставио лимузину, у ретровизору осмотрио надвожњак који је остао 100 метара иза њих и журно изашао напоље да замени точак. Намеран да што је могуће брже обави непријатан али нужан посао, уштиркани возач није добро затворио врата и у возило је почео да се увлачи мирис кише која се сударила са врелим асфалтом.

Пријатан и однекле познат мирис дражио је Горанове ноздрве, позивајући га да уради нешто ирационално, лудо, неочекивано, чему иначе није био склон. Отворио је врата и изашао напоље. Нагнут над точком, возач је подигао поглед ка њему, али није рекао ни речи.

Опијен свежином, Горан се радовао свакој капљици воде која се сливала низ његово лице. Скинуо је сако и раскопчао кошуљу, желео је да се стопи са том кишом која пада по путу, по њивама и свему што може да обухвати погледом. Муња је блеснула, а он је подигао руке и тутњави грома придружио свој урлик. Све његове фабрике, трактори и камиони немају скупа ни делић снаге те олује која је спустила небо ка земљи. По први пут у свом животу, Горан је видео колико је сићушан део космичког механизма и био је срећан због тога. Као да је тај летњи пљусак са његове коже спрао сву отуђеност људи...

Већ следећег трена возач га је шчепао својим снажним рукама и практично унео у возило. Залупишви врата црне лимузине, гвожђем и стаклом одвојио је директора

од мириса мокрог асфалта, њива и све те воде. Горан је привукао колена уз мокре груди и ћутао.

Сат времена касније, седео је у својој фотељи загрнут баде-мантилом и размишљао о томе што му се десило. Није имао објашњење, ништа од тога није личило на њега. Мора бити да је попио превише. Или премало. Насуо је себи још један виски и даљинским управљачем пустио музику на линији. Ипак неће правити никакву прославу.

Те ноћи, Горан је сањао да лети. Надлетао је неке шуме и ливаде, видео децу како се играју. Пуно, пуно деце, а затим бескрајну пучину и бродиће шарених једара. Угледао је и јато делфина које га је позивало да се загњури и пође са њима, али нека сила је почела да га вуче уназад, све јаче и све више у висину. Делфини, бродови, деца и борове шуме били су све мањи и мањи, а онда се уз снажан тресак над њим затворио поклопац црног ковчега. У том трену је отворио очи и силовито удахнуо, а срце као да му је прескочило један ударац.

Била је то прва од 1.001 ноћи у којој га је тај исти сан походио. Путовао је Горан сваке ноћи по различитим пределима, али се лет увек завршавао у ковчегу. И сваки пут, срцу је требао све дужи делић трена да се прене и настави свој рад.

Ниједан лекар није био у стању да му помогне. Продао је и црну лимузину и проклети пољо-комбинат у Срему. Наложиио је да се из фирме отпусти шофер који га је тог дана возио, није желео да га ишта подсећа на дан када је све почело. Шеф кабинета га је слагао да је то урађено, желећи да поштеди директора непријатног сазнања о томе да се возач од онда ниједном није појавио у предузећу, а да су све потраге за њим биле узалудне. Чак ни полиција није успевала да га пронађе, тај човек као да никада није постојао.

Три године касније, Горан је отворио очи и разјапио уста, али ваздух више није пролазио кроз њих. Негде далеко, на другом крају света, тамни, кишом бремени облаци су пратили црну лимузину којом је управљао возач у уштиркованој белој кошуљи, а човек поред њега није био свестан да тече најважнији дан у његовом животу.

УПЛИТАЊЕ

Опет је сањао исти сан. Он, у некаквим сандалама и шлему, збијен у строју са штитом у једној и кратким мачем у другој руци. И то страшно урликање људи који трче ка њима, сударање гвожђа и крв која пршти на све стране. Када је сат запиштао, срце му је још увек снажно лупало.

Разгрнуо је завесу и загледао се у ноћ. Децембар је, седам сати увече и већ се потпуно смркло. Неке терасе су украшене празничним лампицама. Попиће кафу на брзину и кренути на посао.

Већ дуже време је таксирао искључиво ноћу. Није било гужви које су га нервирале. Развозио је махом омладину по кафићима и дискотекама, понекад и неког пијанца за којег би проценио да није баш толико попио, те да му се неће исповраћати по седишту. И курве. Сада их је већ непогрешиво препознавао.

Четвртак је и ноћ је протицала споро. Неколико возњи до популарног ноћног клуба на периферији и један позив колеге на асистенцију. Странка је била агресивна и није хтела да плати, али док је он стигао све се већ смирило.

Већи део ноћи је чекао на стајалишту и слушао мрежу. У прстима је превртао свој срећни новчић. Нашао га је запалог иза задњег седишта пре месец дана. Ко зна коме је испао. Мален и сигурно прилично стар, са једне стране је имао излизану главу неког човека, а са друге нека слова која су се једва разазнавала.

Развезао је још неколико младића и девојака кућама. Углавном су се возили по троје или четворо и делили рачун. Нису правили никакве проблеме. Мрежа је кренула да се буди, ускоро ће почети јутарњи шпиц. Њему је било време да крене кући и одспава неколико сати, па ће на онај други посао. Када је легао и пребацио ћебе преко главе, сунце још није изашло над градом.

У неко исто, али потпуно другачије време, војник се дигао на звук трубе која се пре сванућа огласила пред његовим шатором. Навукао је сандале, изашао и стао у ред за следовање хране. Док је чекао, у глави је премотавао чудан сан који га је у последње време често походио. Он, у некаквим колима без коња која јурцају кроз велики град. Ноћ је, али са свих страна сијају блештава светла. Распознаје слова на светлећим знаковима, али не и речи које су написане.

Део хране је појео, а остатак сачувао за касније. Добро је привезао шлем за главу, узео штит и кратки мач и кренуо ка зборном месту. Мораће принети жртву богу Хипносу првом приликом, размишљао је. Испод језика је ставио новчић за чамцију Харона. Ако падне у борби, можда неће имати ко то да учини. Пета легија је кретала у одсудни бој.